

що впроваджені зміни ніяким чином не посприяли створенню саме незалежної аудиторської служби в Україні, яка може публічно заявити про виявлені порушення й створити суспільний резонанс, що само по собі чинитиме тиск на компетентні органи й спонукатиме їх до дій. Адже в усьому світі ця система працює саме так. А тому в Україні новостворений орган у вигляді Держаудитслужби таким резонатором навряд чи стане, оскільки до цього часу залишається неприйнятим закон про аудиторську службу, а «реорганізоване» відомство, як і раніше залишається підпорядкованим Кабінету Міністрів України через Міністра фінансів. Відповідно, воно може сприйматися лише як служба внутрішнього аудиту Міністерства, що виділена в окремий орган.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.951+343.54

Мар'ян Васильович ЧЕРХАВСЬКИЙ,

слухач магістратури групи Ф1-102м ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Завальний М. В.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ ПОЛОЖЕНЬ СТАТТІ 183-1 КОДЕКСУ УКРАЇНИ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Конституція України в ст. 51 закріплює положення, відповідно до яких батьки зобов'язані утримувати дітей до їх повноліття, одночасно дитинство як суспільно-важливу явищу надаються особливі правові, соціальні та економічні гарантії, що спрямовані на забезпечення належного розвитку дитини. Суспільний інститут сім'ї, який є історичною основою нормального розвитку дитини, на жаль не завжди спроможний виконувати покладені на нього функції. Виходячи із досліджень Н. М. Гресь станом на 1 січня 2015 року Державною виконавчою службою України здійснювалось виконання 626 097 судових рішень щодо стягнення аліментів на утримання дитини, серед яких у 22 % від вказаної кількості наявна заборгованість понад 6 місяців [1].

Оперуючи вказаною статистикою, можна констатувати факт присутності негативних тенденцій в інституті сім'ї, що зумовлює державу надати дотикові правові гарантії у випадку ухилення одного із батьків відносно виконання обов'язку щодо матеріального утримання своєї дитини. Слід зауважити, що вітчизняне законодавство серед основних важелів впливу, у випадку належного виконання обов'язку щодо сплати аліментів, являється притягненням одного із батьків-боржника до юридичної відповідальності.

Аналізуючи відповідний напрям, варто зауважити, що вітчизняне законодавство передбачає три види юридичної відповідальності за не належну сплату аліментів, а саме: цивільно-правову (у вигляді пені за несвоєчасну сплату аліментів), кримінальну та адміністративну відповідальність. Звертаючись до особливостей притягнення боржника до адміністративної відповідальності стосовно вказаного питання, необхідно зазначити, що відповідний механізм являється новелою адміністративного законодавства прийнятого Верховною Радою України в грудні 2017 року в рамках протидії насильства у сім'ї, що виразилось у доповненні Кодексу України про адміністративні правопорушення статтею 183-1 «Несплата аліментів». Одночасно законодавець передбачив додаткові гарантії спрямованні на належне утримання батьками дитини у вигляді кримінальної відповідальності, яка встановлена ст. 164 КК України.

Переходячи до проблемної частини порушеного питання слід зауважити, що диспозиція статті 164 КК України (в тому числі у примітках до вказаного припису) передбачає настання кримінальної відповідальності одного із батьків у випадку ознак злісності ухилення від сплати встановлених рішенням суду коштів на утримання дітей (аліментів), що виражається в будь-якому діянні боржника, спрямованому на невиконання рішення суду, що призвели до виникнення заборгованості із сплати таких коштів у розмірі, які сукупно складають суму виплат за три місяці відповідних платежів.

В той же час аналізуючи відповідні положення в рамках адміністративної відповідальності, законодавець визначає суспільно-шкідливим діянням, а саме виникнення заборгованості по аліментах, якщо сукупний розмір перевищує суму відповідних платежів за шість місяців, що фактично являється більш суспільно небезпечним діянням ніж аналогічні дії в рамках кримінального законодавства.

Здійснюючи порівняльний аналіз вказаних положень, не важко дійти висновку про не можливість правозастосування ст. 183-1 КУпАП, так як будь-яке діяння, що підпадатиме під ознаки вказаного адміністративного правопорушення фактично охоплюється положеннями ст. 164 КК України, та в свою чергу унеможливує притягнення особи до адміністративної відповідальності в рамках вказаних правовідносин.

З нашої точки зору, проблемним у даному випадку являється той факт, що законодавець, доповнюючи КУпАП статтею 183-1, у визначенні диспозиції вказаної норми передбачив більш тяжке за суттю діяння як підставу адміністративної відповідальності ніж аналогічні за змістом положення КК України, які при порівняльному аналізі вказують на неможливість практичного застосування ст. 183-1 КУпАП.

Намагаючись дати конструктивний варіант вирішення окресленої проблеми, автор пропонує переглянути диспозиції ст. 183-1 КУпАП та ст. 164 КК України, а саме змінити положення відповідних норм та викласти їх у наступній редакції:

1. Статтю 183-1 КУпАП викласти у наступній редакції:

«Несплата аліментів на утримання дитини, одного з подружжя, батьків або інших членів сім'ї, що призвела до виникнення заборгованості, сукупний розмір якої перевищує суму відповідних платежів за три місяців з дня пред'явлення виконавчого документа до примусового виконання, -

тягне за собою виконання суспільно корисних робіт на строк від ста двадцяти до двохсот сорока годин».

2. У тексті примітки, яка міститься у положеннях статті 164 Кримінального кодексу України слова «три місяці» замінити на словами «шість місяців».

Список бібліографічних посилань

1. Гресь Н. М. Проблемні питання відповідальності за несплату та прострочення сплати батьками аліментів на утримання неповнолітніх дітей. *Порівняльно-аналітичне право*. 2015. № 6. С. 83–86.

Одержано 17.04.2018

УДК 351.74

Олена Петрівна ПАБАТ,

слухач магістратури групи Ф1-101м ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу

факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук,

старший науковий співробітник Завальний М. В.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СЛУЖБОВОЇ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УКРАЇНІ

Нині, як і завжди, значна увага суспільства зосереджена на діяльності правоохоронних органів. Проте, після створення Національної поліції України та досить масштабного висвітлення в засобах масової інформації процесу здійснення реформ в Міністерстві внутрішніх справ та, зокрема, Національній поліції України рівень цієї уваги значно зріс. Розповсюдження пристроїв для запису відео відкрило новий напрямок освітлення діяльності поліції в Україні – розміщення відео в блогах, соціальних мережах. Це призвело до того, що кожна дія поліцейського може потрапити на загальний розгляд суспільства.

Широкого резонансу, здебільшого, набувають події негативного характеру, що розповсюджуються у вигляді відео за допомогою соціальних мереж, сайтів на кшталт, YouTube. Щоденне виконання обов'язків поліцейського відповідно до законодавства сприймається як даність, в той час, коли будь-яке порушення службової дисципліни викликає суспільне невдоволення. Відтак, ще більшої актуальності набрало питання готовності поліцейського виконувати покладені на нього обов'язки, його службової підготовленості.

З огляду на особистий досвід служби в міліції, і нині в поліції, система службової підготовки поліцейських має низку проблем. З одного боку, організація службової підготовки працівників Національної поліції України досить чітко прописана в наказі МВС України, з другого боку, існує, на нашу думку, низка питань котрі потребують вирішення.

Професійне навчання поліцейських в Україні складається з: первинної професійної підготовки; підготовки у вищих навчальних закладах із специфічними умовами навчання; післядипломної освіти; службової підготовки. Відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 72 Закону України «Про Національну поліцію» службова підготовка це системи заходів, спрямованих на закріплення та оновлення необхідних знань, умінь та навичок працівника поліції з урахуванням оперативної обстановки, специфіки та профілю його оперативно-службової діяльності.

Основні завдання службової підготовки поліції визначені наказом Міністерства внутрішніх справ України 26.01.2016 № 50 «Положення про організацію службової підготовки працівників Національної поліції України». Однак, зважаючи на розвиток цифрових технологій, вкрай застарілою є методика проведення самих занять зі службової підготовки. За наявності майже у всіх електронних пристроїв більшість занять проводяться у формі лекції, навіть можна сказати диктанту, коли поліцейські переписують у службові зошити окремі норми тих чи інших законів. З власного досвіду, і з досвіду переважної більшості колег, така форма роботи є неефективною. Набагато простіше знайти необхідну норму в інтернеті через браузер у телефоні, котрий завжди з собою, ніж шукати інформацію у зошиті, котрий лежить у кабінеті. Вважаємо, слід в електронному вигляді здійснювати розсилку матеріалів підготовки і під час заняття лише звертати увагу на необхідне. Це збереже багато часу для поліцейських.

Якраз відсутність часу є однією з проблем для поліцейського. Попри численні заяви про реформування поліції, робочий день у переважної більшості є ненормований, продовжується до 12 годин на день, із залученням поліцейських до служби у вихідні та святкові дні. Це, в сукупності з рівнем оплати праці, призводить до відтоку кадрів з поліції та значного некомплекту.

Саме відсутність часу, здебільшого породжує ще одну проблему службової підготовки поліцейських в Україні, це – формалізм. Звичайно ж, всі розуміють необхідність службової підготовки поліцейських, але коли постає питання вибору між результатами роботи підрозділу поліції та проведенням одного з видів підготовки, більшість керівників вибирають перше. І це зрозуміло, оскільки пріоритетом є виконання основних завдань і функцій поліції. Службова підготовка займає пів робочого дня з п'яти робочих днів, а це одна восьма всього робочого часу. Звичайно ж, при такому навантаженні, що відчуває на собі працівник поліції, втрата такої кількості часу є недопустимою, з огляду на результати службової підготовки поліцейських в Україні.

Тому, вважаємо доцільним, осучаснити проведення службової підготовки, шляхом впровадження надання електронних версій лекцій працівникам поліції, з подальшим акцентуванням уваги на заняттях на необхідних, складних аспектах. Доцільним також, вважаємо, є застосування методики проведення занять, котрі застосовуються в більшості закладів освіти розвинених країн. Наприклад, мозковий штурм, рольові ігри, робота в групах тощо. Наостанок, відмітимо необхідність залучення до проведення занять спеціалістів, зокрема, практикуючих лікарів, осіб, що мають досвід використання вогнепальної зброї, прокурорів та ін.

Одержано 17.04.2018

УДК [342.951:349.4](477)